

ק.

ע א מ"י פ"י מ"ה'
שכירות הלכה ה' קמג
ע פט טושי"ע מ"מ פ"י
ש"י שפ"ו:
פ ב מ"י פ"ו מ"ל חולג
ותוקף הלכה י"א ועין
השגות וכו"מ קמג עשין
פ ט טושי"ע מ"מ פ"י שסו
שק"ב:
פ ג ד מ"י פ"ו מהלכות
שכירות הלכה ג קמג
ע פט טושי"ע מ"מ פ"י
הלכה ע"ג:
פ ה מ"י פ"ו מ"ה'
כלאים הלכה ו' קמג
לאין פ"ט טושי"ע י"ד פ"י
ל"ו שק"ב חז:

בית חיהם. ללמוד
לחס לאמנתם להספיקם
ט, חוקות ומורות חבי
חיהם קרא (ב"ב 47)
דדאיו דבא דבמ.
המחייב את הגורם הפסד
לחברו (בבבב 18).
שטל ונתן ביד.
הנשטת ממנו בידו
ופרש לנצל דין (בבבב
ב"ב). הרי זה קידש.
עון כן חוקש (דבס)
טז, אסר מנחם חכמי
וחייב לשלם (יב"מ 29).
מחיצת אבר. שטח
לשם הלנן של אברו
(ב"ב 2).

לפנים משורת הדין עבר כרתני [רב יוסף] והודעת להם וגו'. וכן נרמזה מימי נמי פסקר אלו מציאות (במי דף ג:). גני זקן ואלו לפי כבודו ורבי ישמעאל ברי יוסי לפנים משורת הדין עדד דמתי כו' אלל כסוף פקס ארומינס (סס דף פג). גני רבס בר רב הונס דשקלויס לא למיחייב דהנאו שקולאי לא מייתי לה אלא מייתי למען תלך בדרך טובי וימפ' ה"י מארלוי"ש דלא שייך לפנים משורת הדין אלא בדבר שאמריס חייבין וכן פטור כמו רבי חייל דהכא ור' ישמעאל ברי יוסף בללו מציאות (סס דף ג:). אלל כהיא דרבה בר רב הונס אין חילוק ינו לנין ארומינס ואין נראה בדפסקר אלו מציאות (סס דף ד:). (סס) אלו עדד לפנים משורת הדין גני הא [דאנוס] דשקולאי אפכמכינו להק חמיי מדכנרס אסדריטו למריהו בלחר תמכרס ירמי שנתו ובהאיס פטרי כ"ע וי"ל דבהנאו שקולאי לא שייך לפנים משורת הדין כיון שעשו לו חזק גדול בפשיעס שפיכרו לו חבית של יין: "אחוי דרג דאי אצטור. אחיי אלו כו"ר למיגמר דלא לא הוה כייך למיגמר לא היה מחויב כדמשמע גני ר' חייל עדד לפנים משורת הדין ויהא דקאמר "מר) חיי דעלך חפכמכנא אפילו לא אמר הוה מחייב

[illegible]

בית חיים. (סלמלוד תורה: **ביקור חולים וקבורה.** פריקין חלאו מעליא) (ב"מ ל:) היינו גמילות חסדים ומוקין לה ביקור חולים בנן גילו ונטול אחד מששים בחלי וקבורה בזמן ואינו לפי כבודו ואפילו הכי חייב: **ששף ונטן ביד.** וזכיה את החייב שהיה לו משכון למלוה ממנו ונטל ירין למשכון הבכור ללוה. וחיובו את זכאיו נטל ביד ממון מן הנחבע שילם לחובע. ועימא את הטהור נטל מן בידים חרקה עליה נטמא ודלי הטעם לדבריו. ועידיה את הערמא נטל מן הידין לפירות טעמים הערמא נטל מן שאר פירות האילן השואלי. והזהיר עליה עושה מנשה בידים ומוקין והכי מפרש בגמלה לנן כפרק אחד דיני ממונות (דף ק"ג). **קידש.** אפר את הנפואה: **מחלף הכרס.** קימא לן היה לגדל גמלים זה סומך ורעים לגדל זמאן זה סומך גפנים לגדל זמאן כלל יתפור (ב"ר דף ט:).
גבור

ומה שעשה עשוי וישראל מביתו הא איתמר עלה אמר
ויהוא שנול ונתן ביד אלא הא ר' מאיר דתנן לצבעו
שחור וצבעו אדום ר' מאיר אומר נתן לו דמי צמרו הת
הא ר' מאיר דתנן המסכך גפנו על גבי תבואתו שמי
וחייב התם נמי קא עביד כידים אלא הא ר"מ דתניא

כמו ר' חייא דאע"ג דלא אמרה ליה הוה מחייב חי לאו משום דלא
שיבא את ההשור. אע"ג דלמך בהנתיקן (גיטין דף נג:) המטמא
 הוא מהבית עטמא דמחייב הכס במזלזל למד"ה יחזק שאין יוני
 דהכרזו הכה נמי חייב כדי שדקדק בדין ויפה וולמ"ד נמי שמים
 וישיבה כל הטמא ועירבו עמו פירומו ליה למתחם דאח"כ לא
שיהיר את ההטא מה עששה עשו וישלם מביתו. ח"א לישב טייהר
 בפי' אחד דני ממוט (פסחדין דף לג: ושם) ונפרק עד כמה
 חסדן בן וזה דלא מפרש הכי אלא כי מוקי לה כשנשא ונמן ביד לאח
 חסדן אלא הענינים אצל במקסא קאמר שהכס בעלמא עירבן ונצטור
 ואיירי שיערב עם פירות מוטעין ופסחדין שנה ליכס מה עששה
 ודמרייהו ליכא לאוקמי בענין אחד דפשיטא דנמקוס מה עששה עשו
 הכי מתענינים העטמאנים ברוב וזה פיל לר"מ בהנתיקן (גיטין דף
 י"ז דאוגי ר' הוי עששה ע"כ חסל כל קנים ר' מאיר ח"א ההס דר'
 ילי' עול אכל אס נאפסעו קודם שמתערבו מזה ר"מ דשרי ח"א בן
 ממהכא דר' מאיר (ב) דלאין דינא דגרמי ואמאי מוקי לה נמי כשנשא
 ביון דבאמירה בעלמא קס דינא דממכה בפרק אחד דני ממוט (ס'
 חזר אלאה קס דינא היינו דקמפחד ר"ט אלא אי אמרת חזר לימא
 לאו כלום עבדת והכס ע"כ אלא כרצנן דלרמי דינא דגרמי
 נצטור ונשטע על פיו הכי וזי יקרב וישלם מביתו ואמאי ינחמין כיון דלא
 סוב לא היה לו להראותו לאחר אכל גבי פרה כשאסרה לו חסד
 וישלם עדיין למסד אחר ומאי קסא מטייהר (ו) הטמא אחי' חסד
 עירבו והיה הדר השטא נמי לאו כלום עבד וכן ברישא דהך דין
 נצטור ונשטע על פיו הכי וזי יקרב וישלם מביתו ואמאי ינחמין כיון דלא
 הבהא ודבנורות דלא כרצן חסדא דהא משמע דאליבא דר"מ נוחא ליה
 ואיירי דטעה בשקיל דעתה דמוקיי לה דר' שם בריש פסחדין (ו)
 כיון שרשה עשו ועוד היכא דקס דינא למא לא יתחייב חסדא לרצנן
 לר"מ בין לרצנן אע"ג דבדבור בעלמא מיפסל ולא חסדא דינא דלא
 אלא בגרמא ומחייב אפילו לרצנן אכל חסדא דלעיל וזה קנן הוא הדי
 יהא ודאי גרמא הוא מה שהאילו אחרין על פיו או מה שעירבו עם
 דינא דגרמי מטייהר את הטמא דייק מחייב הכס כמה שיעירבו בעל
 אלא כן טימא את ההשור ויחייב את החסיד בדבוריו של חסד מה
 דר' כמה (בבביות דף מה:) דקאמר לימא את פתחא כר"מ משום טייהר
 אלא החסיד והא דמפרש הכס לשנוי' מתני' כרצנן טימא את ההשור
 מחייבה מפרש לה ח"א סוגיא דהכס כרצן חסדא ומפרש האמת ורישא
 בעלמא שטור וז"ע לרצנן מ"ס דפריי שבוקף שטרות חזירו מטימא הט
 שטור שטרות ומה לו ע"י דיבורו וז"ל דליבור חסיד מתעשה
 ויירא בעלמא הוא דקלי מניה ואין לו אלא גרס בעלמא ועוד ז"ל דר'
 דליבור' בעלמא ואיירי כנשא ונמן ביד דמוקיי הכס רב חסדא אלא
 בעלמא: **שאני** ההם בדידים עבדי. מיהא דוקאלי לה מלי קארי לה
 נאפסע מיד עב' כי יומא או' וגרמא בעלמא אלא ודומה למסקן גפספס
 אלא על מוקי כל בר דמים כמא נאמר דלמך לפרח הניחא דהס כר':
 וריחאיהו היא ומ"מ דייק דאמאי כר"מ" מכא היא משנה דהמסקן
 עליו וא"כ בריחא דמחילת הכרס כר' וסו וריש לא אחי' אלא כר"מ
 דאמר' בדינא דגרמי דרבי וסו וריש לא פליגי אלא משום דאין אדם
 יתעורר דיש חילוקין בדפרישית מתרבוה (ולעיל דף עא:) וז"ל דהוא
 פליגי אלא ר"מ דמשמע אין לפסוקי בשרא שטרותי משפטותי

(א) (לעיל לח): כחוצות פו.
(ב) מטהדין ו. לג. לקמן
קח: כחוצות כח: (ג) כללים
פ"ו מ"ד וז' יצמות פנ,
(ד) ר"ב ב. (ושיג), (ה) בפי'
אלו מלאו דף: ל' פ"ד שי'
ז' חיים ללמוד לכן
לחצמות להחצמות
והוקות ותורות כפי'
כחצות דקח, (ו) (ז'ה)
לפנים, (ח) מיותר, (ט)
שפירא, (פ) (ז'ה השאלה,
(י) (ז'ה וסכנ).

(ב) תוס' ד"ה טיבאר וכו'
ד"מ היא דלחין וכו':
(ג) במ"ד מיהו קשה
מטיבאר את העמל כ"י:
(ג) במ"ד וזה דנטי סכא
לחוטיו ד"מ דרמין
וכו': (ד) במ"ד ולין זה
אלה גרס: (ה) ר"ה מחילת
וכו' שלין זה משנה:

תוס' ד"ה מחיצת וכו'
מבט ההיא משנה
ההמסבך. ע"י לקמן דף
קטז ע"כ תוס' ד"ה ל"ז
הר"י